

HENRIK FEXEUS

Některé vzpomínky
je lepší nechat pohřbené.

OBĚŤ

Když mladý programátor David Lund obdrží e-mail od neznámé ženy, která tvrdí, že disponuje informacemi o jeho dětství, neví, jak reagovat. Nejraději by zprávu ignoroval a místo toho si utřídil své city k pohledné právničce Florence. David si však na prvních dvanáct let svého života vůbec nepamatuje a jedinými záblesky vzpomínek jsou pro něj podivné děsivé sny. A tak zvědavost nakonec zvítězí a on na e-mail odpoví. Jenže žena, která ho kontaktovala, náhle beze stopy zmizí a David se stává hlavním podezřelým, neboť právě on s ní mluvil naposledy. Zároveň se ukazuje, že po Davidovi někdo jde a že v ohrožení jsou i všichni, na nichž mu záleží. David tak musí s pomocí Florence zjistit, kdo za tím vším stojí a jak to souvisí s jeho vlastními chybějícími vzpomínkami.

V temných stínech se skrývá desítky let staré tajemství a také hráči, kteří by mohli přijít o všechno, co v životě získali, pokud pravda vyjde najevo.

Oběť je prvním dílem série o Davidu Lundovi a Florence Tapperové. V tomto intenzivním psychologickém thrilleru se záhada rozplétá ve dvou časových liniích, v současnosti a v Davidově minulosti. Střípky vzpomínek začínají skládat obraz skutečnosti, která je mnohem děsivější, než jste čekali.

*„Napínavé, skvěle napsané a ostré jako břitva.
Nemůžu se dočkat dalšího dílu!“*

*„Neuvěřitelná zápletky a jak skvěle napsaná!
Opravdový cliffhanger!“*

*„Panebože, Henriku Fexeusi, jak já miluju tvůj mozek!
Víc takových knih! Díky!“*

OBĚŤ

HENRIK
FEXEUS

OBĚŤ

Přeložila Adriana Vendl

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Offerdjuret © 2024 Henrik Fexeus

First published by Bokmark, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Translation © Adriana Vendl, 2024

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-995-9 (ePub)

ISBN 978-80-7625-994-2 (pdf)

ISBN 978-80-7625-351-3 (print)

TENKRÁT

Sleduju je zpoza záclony, aby mě neviděli. Je mi špatně, protože vím, že jsem to pokazil. Ale neudělal jsem to naschvál. Jak jdou k autům, chrastí jim pod nohama štěrky. Ať už konečně odjedou, aby se mi přestal svírat žaludek.

Obvykle nakonec dostávám zmrzlinu. Ale dneska se máma naštvála. Řekla, že když dělám věci jinak, akorát to pokazím. Že když se její přátelé dívají, musím to dělat přesně. Nechápu proč, když umím dělat několik věcí najednou. Je to větší zábava. Ale podle mámy ne. Takže jsem žádnou zmrzlinu nedostal.

Dokonce jsem ani nesměl zůstat dole tak dlouho jako jindy. Ale to mi ani tak nevadí. Ti lidé, co sem chodí, mají dospělácký smích a nelíbí se mi, jak se na mámu dívají. Nechci tam s nimi být, pokud nemusím. Nemám je rád. Tak teď dřepím nahoře v pokoji a dívám se z okna. Mámini přátelé si dole na dvoře potřásají rukama.

Pak auta konečně odjíždějí.

Můj pokoj je vlastně super. Jen jsem tu pořád. Chtěl bych někdy být taky jinde. Nejen dole na našem trávníku. Pozemek i les u našeho domu jsou ohromné, ale já vím, že za nimi je něco víc. Stromy se nerozrůstají do nekonečna. I jezero za domem někde končí. A šterková cesta, po které odjíždějí auta, někam vede. Chci vědět kam.

Pozoruju červená zadní světla posledního auta, dokud mi nezmizí z dohledu. Napětí v žaludku konečně povolí. Pak si listuji komiksem. Roztrhám papír. Hraju na modrou kytaru, kterou jsem dostal jako dárek, ale zní divně, tak toho nechám.

Máma zaklepe na dveře. Čekal jsem, že to přijde.

„Musíme si promluvit,“ zazní zpoza dveří.

Její hlas slyším jen slabě, dveře v horním patře jsou staré a tlusté. Ani se neobtěžuje vejít do pokoje.

„Musím pořád vymýšlet něco nového, aby je to zajímalo,“ řekne, „a ty mi moc nepomáháš, když se chováš takhle. Příště musíš myslet na to, aby ses víc... soustředil. Jestli nedokážeš ani tohle, tak k čemu mi vůbec jsi?“

„Soustředil,“ špitnu si pro sebe. Ochutnávám to slovo. „Musím se víc soustředit.“

PONDĚLÍ

Davidovi trvá asi minutu, než se mu podaří zklidnit dech. Pak několikrát zamrká do tmy a otočí hlavou, aby se podíval na budík, avšak osoba ležící na posteli vedle něj mu brání ve výhledu na okenní parapet. Opře se proto o lokty, aby tam dohlédl. Červené číslice ukazují 02:45. Ještě je noc.

David znovu klesne hlavou na polštář a uvědomí si, že je celý propocený. Zajímalo by ho, jestli i tentokrát vydal nějaký zvuk. Jestli vykřikl. Ale žena vedle něj jen zhluboka vzdychne a stáhne ze sebe peřinu. Neprobudila se. On zírá do tmy, nahoru ke stropu. Na to, že znovu usne, může zapomenout. Před spaním si nevzal svoje prášky. Oba zrovna měli na práci něco jiného. Ale teď by se mu hodily. Tělem mu proudí adrenalin, který aktivoval všechny svaly, jako by se měl připravit na útěk. Nebo na souboj.

Zevrubně si prohlíží obrysy Florencina těla vedle sebe. V měsíčním světle pronikajícím do ložnice se zdá, jako by zářila. Stříbřitě. Vlasy rozprostřené na polštáři jako vějíř rámuje rysy její tváře. Při pohledu na ni ho zabolí u srdce. Ještě že ho nevidí. Pravděpodobně vypadá opravdu hloupě.

S Florence se seznámili před několika týdny přes jednu aplikaci. Ani jeden z nich nehledal vztah, ona čerstvě rozvedená a on už pokusy o udržení jakéhokoli vztahu dávno vzdal. Jejich setkávání má tak stejné podmínky. Neslibovat si nic, co trvá déle než chvíle, které spolu tráví. Ona navrhl, aby se vídali u něj doma v řadovém domku ve Vallentuně. Asi jí to připadalo o něco méně osobní, než aby on chodil k ní. Takhle může kdykoliv odejít. Překvapuje ho, že tu zůstala tak dlouho. Znovu se na ni zadívá a srdce se mu opět rozbuší.

„Je ti pětatřicet,“ špitne si pro sebe, „tak se nechovej jako puberták. Je ti přece jasné, že tohle by nikdy neklapalo.“

David vyklouzne z postele a jde do kuchyně. Projde obývánkem. Pohledem zavádí o nedokončené puzzle na konferenčním stolku. Láká ho, ale odolá pokušení a obejde ho. V kuchyni si nalije sklenici vody a pije velkými doušky. Z kuchyňského okna směřujícího před dům vidí dětské hřiště, kolem něhož stojí ostatní řadové domy. Skluzavka a prolézačka v měsíčním světle vyhlížejí docela strašidelně. Tady by měly bydlet především rodiny s dětmi. Měl by sedět v altánku a sledovat, jak si prckové hrají v parku. A ne stát uprostřed noci nahý v kuchyni a snažit se setřást pachutí nočních děsů. David však děti nemá. Žádné škvrně, co by házelo autíčky po ostatních dětech na pískovišti. Už jen představa zodpovědnosti za jinou bytost ho děsí. Z vlastního dětství si nepamatuje téměř nic. Jak by si mohl dovolit převzít odpovědnost za dětství někoho jiného?

Uvědomuje si, že někomu připadá zvláštní, že si z dětství nic nepamatuje. Ale jemu to nevadí. Ze svých prvních pěti let má vzpomínky málokdo. Co na tom, že pro něj je to o pět nebo sedm let déle? Zas tak velký rozdíl v tom není. K tomu, aby se cítil v dospělosti šťastný, dětství nepotřebuje.

Sakra! Teď už se úplně probral. Ze zvyku otevře laptop ležící na kuchyňském stole, a než se mu podaří ztlumit intenzitu světla, mžourá do ostré záře. Projede příchozí e-maily, přestože ví, že během noci mu nic důležitého nepřišlo.

Většinu příchozí pošty program vyhodnotil jako spam. Zpočátku mu skoro unikne, že dostal i obyčejný e-mail. Od nějaké Pauliny Mentzerové. To jméno Davidovi nic neříká. V předmětu stojí jediné slovo: „Kontakt“. E-mail přišel v 02:14. Před půlhodinou. Uprostřed noci. Patrně se jedná o spam, který neprošel filtrem, nejspíš reklama na nějakou seznamku s ruskými ženami. Ale nedá mu to a e-mail otevře, a zatímco si dopřává další doušek vody, čte první řádek.

*Dobrý den, Davide,
neznáme se, ale tehdy ve Smålandu se můj otec znal s vaší matkou.*

Svraští čelo a odloží sklenici. Máma je ta poslední, na kterou chce zrovna teď myslet. Jako by nestačilo, že mu zítra bude volat. Zamrká, aby zaplašil spánek, který se konečně začal hlásit o slovo, a přečte ještě další řádek.

Potřebovala bych se s vámi spojit a probrat, co se stalo, když jste byl malý. Chápu, pokud je to citlivé téma, ale přeci jen jde o naše rodiče...

David zadrží zívání. Prý citlivé téma. Leda tak pro ni. Pro něj ne. Ať si tahle Paulina probírá jejich rodiče, jak chce. Jeho to nezajímá. A nejde o nějakou jeho umíněnost, dobře ví, že ani jeho matku by to nezajímalo. Zavře e-mailové okno, zaklapne laptop a vydá se zpátky do ložnice k Florence. Zastaví se ve dveřích a znovu si ji prohlíží, jak spí nahá v jeho posteli. Vypadá to tak samozřejmě, jako kdyby tam patřila. David nad tou myšlenkou zakrouť hlavou. Má na víc než na takové nápady. Až se za pár hodin probudí, oblékne se a odejde, a dokud se znovu neuvidí, ani si na něj nevzpomene. A to je v pořádku.

Posadí se na okraj postele a otevře šuplík nočního stolku. Knížka tam je, přesně jako vždycky. Tu knížku má od malička. Byla to jedna z mála věcí, které si z domova vzal. A vždycky ji měl na blízku. Přejede rukou po obálce a snaží se v představách vidět sedmiletého Davida, jak listuje stránkami a sní o nějakém dobrodružství. Ale jako obvykle se snaží marně. Knížka v něm nevyvolá žádné vzpomínky ani záchvěvy zmizelé minulosti. Jen prchavý pocit, že pro něj kdysi byla důležitá.

David zavře šuplík a opatrně si vleze do postele, aby nevzbudil Florence. Očividně se potřebuje vyspat. Florence se instinktivně přitulí a on natáhne ruku a položí ji na její stříbřitě ozářený bok. Pocítí v dlani teplo a jemnost její pokožky a uvědomí si, jak ho ten dotek uklidňuje. Pokrčí nohy podél jejích nohou a obejmě ji. Jako dvě lžičky. Ona spokojeně vzdychne. Ve dne budou oba předstírat, že se to nestalo. Ale v noci je to jiné.

Florence právě dorazí do bytu v Östermalmu, když jí zazvoní telefon. Určitě to bude Léontine, její nejstarší sestra. Nikdo jiný tak brzo ráno nevolá.

Florence a Léontine. Za to můžou její rodiče. Vždycky byli vášnivými frankofily. Nejen že se vzali v Paříži, ale zbožňují francouzské filmy a dovolené tráví výhradně v Provence nebo v Nice. Florence se domnívá, že snad i kouří gauloiscky bez filtru, samozřejmě tajně, aby je ona ani nikdo z jejích sourozenců neviděl. Podle Florence její jméno ještě ujde. Kromě Léontine, která je o deset let starší a jejíž jméno nikdo nezdrobňuje, má ještě o osm let starší sestru Philomenu, které říká Phil, ať se jí to líbí, nebo ne. Pak je tu ještě bratr Bernard, který je jen o dva roky mladší než Florence. Nikomu ze sourozenců neunikla ironie, že jejich rodiče se honosí jmény Anders a Svea.

Zvedne telefon a přitom kontroluje, zda v předsíni ještě nevisí Graysonovo oblečení. Cítí však jeho přeslazený parfém, takže musel odejít nejvýše před pár hodinami. Přestože věděl, že ona se měla vrátit už včera večer a on tam už dávno neměl co dělat.

„Sakra,“ zamumlá.

„Prosím?“ ozve se ve sluchátku její sestra.

„Promiň, to nebylo na tebe.“

„Máš kliku, jestli chceš, aby ti Ježíšek přinesl nějaký dárky.“

„Dárky? Teď v říjnu?“

Florence se snaží soustředit na telefonát, ale nemůže se oprostit od toho oděru a narůstajícího hněvu. Hněvu, za který v poslední době může její exmanžel. Zatne zuby a snaží se znovu získat kontrolu sama nad sebou.

„Ale, máma s tátou se ptají, jestli přijedeš na Vánoce,“ vysvětluje Léontine, „proto vlastně volám.“

Florence se na okamžik zarazí. A úplně zapomene i na Graysona. Štědrý večer jí připadá vzdálený, vždyť podzim sotva zaklepal na dveře. Jenže jejich rodiče rádi plánují. Anders a Svea se vymykají všem statistikám. Nejen že jsou svoji už přes čtyřicet let, ještě ke všemu jsou do sebe až neslušně zamilovaní.

„Přijdu,“ odpoví. „Ale jestli má táta v úmyslu dát mámě zase takovou tu průsvitnou noční košilku, tak odcházím. Určitá hranice slušnosti by se neměla překračovat.“

Ze sluchátka se ozve Léontinin smích.

„Pokusím se tvůj požadavek vyřídit,“ řekne, „a... asi se nemusím ptát, ale předpokládám, že dorazíš sama?“

„Rozvedli jsme se sotva před půl rokem,“ odpoví Florence, „kam si myslíš, že se ženu?“

„Díky bohu, že sis nevzala jeho příjmení,“ pokračuje Léontine, „upřímně řečeno, nikdy jsem nepochopila, co jsi na tom chlapovi viděla.“

Florence ví, že tomu tak není. Její bývalý muž ze začátku okouznil Léontine stejně jako všechny ostatní. Ale je ráda, že má sestru na své straně.

„Já vím, měla jsem dát na první dojem,“ odpovídá a přitom dál prochází bytem.

Stopy po Graysonovi jsou úplně všude. Snaží se pomalu dýchat nosem. Potkali se na právnické fakultě, kde byl Grayson za rockovou hvězdou. S rodiči se předtím před pár lety přestěhoval z Ameriky a všechny spolužačky ho obletovaly. Ale Florence ze začátku ani trochu nezajímal.

„Vybavuju si, jak tě tenkrát ten povrchní a úspěchem posedlý spolužák štal,“ prohlásí Léontine a znovu se zasměje. „A to už je co říct, s ohledem na to, že to mohla být definice všech tvých spolužáků.“

„Na svou obranu musím podotknout, že se změnil,“ odpoví Florence.

Tohle probíraly už mnohokrát. Graysonův otec onemocněl Parkinsonem. Všechno šlo dost rychle. Během posledních týdnů jeho života se Grayson choval jako úplně jiný člověk. Už ho nezajímal

vysedávání v restauraci Sturehof. A několikrát ho dokonce zahlédla v knihovně, začteného do knih Daniela Dennetta a dalších filozofů. A tenhle nenápadný Grayson, který už nepotřeboval vyprazdňovat lahev Pernod Ricardu za lahví, pro ostatní možná už tolik zábavný nebyl, ale Florence zjistila, že jí se líbí. Pořád samozřejmě vypadal jako americká obdoba řeckého boha. Začali spolu studovat a jedna věc vedla k druhé.

„Ale musí se nechat, že byl fakt sexy,“ prohodí Léontine nevinně, „sviňák, ale sexy.“

„Nech toho, ty kozo,“ odpoví Florence, zatímco vchází do kuchyně. Na lince stojí tři lahve od šampaňského Bollinger.

„Zatraceně...,“ vyhrkne, než se stihne zarazit. „To nebylo na tebe, Léontine.“

S Graysonem se vzali. Jeho původní chování se postupně začalo vracet. Když otvírala vlastní advokátní kancelář, s naprostou vážností řekl, že její kariéra na něj vrhá špatné světlo. Že se necítí jako chlap. Odsune lahve, aby mohla z linky seřít rozlité šampaňské.

„Slyším, že máš plné ruce práce,“ řekne Léontine, „mámě s tátou vyřídím, že dorazíš. A žádná noční košilka.“

Potom se její sestra odmlčí. A pak to přijde, tak jako vždycky.

„Ještě, že jste si nepořídili děti,“ pokračuje Léontine, a než zavěsí, zasměje se. Tentokrát poněkud upjatě.

A je to tu. *Děti*. Léontine má dva pubertáky a zápolí se všemi těžkostmi, které tenhle věk obnáší. Phil má skoro desetiletého syna. Bernard se ženou neměli to štěstí a právě prochází čtvrtým pokusem o umělé oplodnění v IVF centru. Ani jeden z jejích sourozenců nedokáže pochopit, proč Florence tolik otálela. Po svatbě všichni doufali, a po rozvodu se tím očividně trápili. Dobré mravy jim nedovolují zeptat se na rovinu, ale jejich nářky jsou otravné. Florence má dojem, že Bernardova manželka Hanna ji odsuzuje za to, že zahodila možnost, za kterou oni musí bojovat. Na jednu stranu to chápe, na druhou stranu si nikdo z nich nevybral povolání jako ona. Člověk zkrátka nemůže mít všechno. Stanovila si svoje priority. Jak by asi stíhala děti a zároveň vedla advokátní kancelář?

Nemluvě o tom, že je znovu nezadaná.

Znechuceně zvedne lahve od Bollingera dvěma prsty, aby se jich dotýkala co nejméně, a vloží je do tašky na tříděné sklo. Protože je obtížné ve městě sehnat byt, tenhle si nechali a hledají další. Zatím tu bydlí na střídačku. Měli se vystřídat včera. Florence dorazila až ráno jen proto, že usnula u Davida. Jinak tam nikdy nepřespává. Zvláště když musí v pondělí ráno do práce.

Dohodli se, že budou opouštět byt v takovém stavu, v jakém do něj přišli. Bez jakýchkoliv známek toho, že tam byli. I přesto se její exmanžel chová jako přeborník v zanechávání věcí. Především náznaků toho, jak skvělý život vede. Florence s řinčením postaví tašku s tříděným sklem ke dveřím.

„Určitě to dělá naschvál,“ zamumlá.

Tři lahve šampusu. Očividně potřeboval pořádně nalít nějakou studentku práv.

Jde do ložnice, aby si do práce vzala čisté oblečení, které neprozradí její noční dobrodružství, a rozzuří ji, co tam najde. Na bělostném koberci se povaluje vybalený kondom. Sice nepoužitý, ale i tak. Neleží tam jen tak náhodou. Chvilí zvažuje, že ho nahlásí za obtěžování. Nicméně jeho taktický pokus vyznívá spíš pateticky. Florence raději dojde pro kuchyňskou pinzetu a kondom zvedne. Nemá v úmyslu se dotýkat ničeho, co bylo v blízkosti Graysonova nádobíčka. Vloží kondom do obálky a přepíše na papírek vzkaz.

Zdravím, Grayson!

Tohle sis zapomněl u mě na zemi. Vypadá nepoužitě, tak jsem si říkala, že ho budeš chtít zpátky. Mimochodem, těch lahví si nešlo nevšimnout. Možná bys měl přejít na levnější šampus s ohledem na to, kolik toho musí ty holčiny vypít, než k něčemu svolí!

V dobrém

Florence

Obálku nadepíše adresou firmy, kde Grayson pracuje, a jméno firmy nezapomene uvést jako první. V tom případě dopis otevře Cecilia na recepci, která rozděljuje poštu, a pak ho teprve předá Graysonovi. Cecilia je na její straně. A ještě ke všemu je to drbna.

Pohlédne na hodinky a zjistí, že převléct se už nestihne. Co se dá dělat. V kosmetické taštičce má deodorant. Jen přibalí do kabelky čisté kalhotky a nesmí zapomenout na obálku. Grayson už by měl dávno vědět, že s Florence Tapperovou není radno si zahrávat.

Paulina si pročítá e-mail, který včera v noci poslala. Už teď toho lituje. Tohle byl třetí pokus, předchozí dva dopisy smazala. Ale včera po druhé hodině ráno konečně dala dohromady text, se kterým byla spokojená. Neobsahoval toho ani moc, ani málo.

Alespoň tak jí to v tu chvíli připadalo.

Nyní, o pět hodin později, už si není tak jistá. Vzhledem k tomu, že probděla celou noc, by měla být šíleně unavená. Avšak obsah toho zpropadeného e-mailu jí bzučel v hlavě jako hejno komárů, kterého se jen tak nezbavíte. Kdyby ji za podobných okolností někdo požádal, aby kontaktovala neznámého člověka, odmítla by. Ale nedokázala odmítnout matku, která vždy stála při ní. Když někdo Paulině ubližoval, ať už šlo o původce šikany ve škole, nebo o nespravedlivého trenéra volejbalu, máma tu pro ni vždycky byla a vyřídila si to s nimi. I poté, co onemocněla, by se za Paulinu postavila, kdyby bylo třeba. Na její dceru si nesměl nikdo dovolovat.

Tohle pro ni Paulina udělat musí. Její matka těžce stonala celý rok. Když před dvěma měsíci zemřela, našla Paulina v šuplíku dopis. Byl adresován jí a na obálce stálo „otevřít po mé smrti“. Dokud její matka žila, nikdy se o tom nezmínila. Paulina se nejdříve domnívala, že v dopise najde změny poslední vůle, ale mylila se. Pravdou je, že zmiňoval jisté dědictví, ale ne takové, jaké očekávala.

Obsahem dopisu byla žádost, aby kontaktovala nějakého Davida Lunda z Vallentuny.

Bez jakýchkoli instrukcí, jak by to měla provést.

Zadala „David Lund, Vallentuna“ do vyhledávačů [hitta.se](#) a [eniro.se](#) a našla shodu. Domnívala se, že jde o správnou osobu. Telefonní číslo

bylo skryté a zobrazila se jen jeho adresa. Na Googlu složitě našla společnost, kde David Lund pracuje. Web společnosti naštěstí zveřejnil e-mailové kontakty všech zaměstnanců. A elektronická pošta jí připadala jako schůdnější varianta. Obávala se, že po telefonu by zněla jako blázen. Jak sdělit něco takového, aniž by působila jako cvok? I s e-mailem zápolila, než ho napotřetí odeslala. Nevýhodou však je, že na odpověď si musí počkat.

Mámin dopis už zná nazpaměť, ale stejně ho vytáhne ze šuplíku a pročítá ho. Poslední odstavec si přečte několikrát.

Prosím tě, abys byla opatrná. Počítej s tím, že oni ví, kdo jsi. Jakmile se dozví, že jsi s Davidem Lundem mluvila – a že se to dozví –, dojde jim, že víš všechno. Musíš to stihnout dřív, než na to přijdou. Protože po tobě půjdou.

Žádná jména. Ani konkrétní osoba, před níž by se měla mít na pozoru. Což znamená, že Paulina musí předpokládat, že po ní může jít kdokoli. Napsala Davidovi, že něco ví. Otázkou zůstává, kdo další to může vědět. Kdo by ji mohl sledovat?

Možná ji sleduje právě teď.

Kameru na notebooku už zalepila. Ale netuší, jestli to stačí. Existují i další způsoby, jak sledovat lidi. Její nejlepší kamarádka Isobel tvrdí, že má Paulina sklony k přehánění. A možná má i pravdu.

Což však neznamená, že ji nikdo nesleduje.

Pohlédne z okna ven na davy lidí spěchajících do práce nebo do školy. Ranní špička. Všichni jsou v pohybu. Ale všimne si muže v šedivém kabátě. Kráčí pomaleji než ostatní. Když míjí její dům, zadívá se nahoru. Paulina se rychle přikrčí.

Sakra.

Neměla ten e-mail posílat. Nemůže se zbavit pocitu, že rozpohybovala něco velkého a velmi nebezpečného. Něco, co už nelze zastavit.

Kreskin věnuje Davidovi útrpný pohled, což Davida pobaví. Kulatá očka patří šedivému francouzskému buldočkovi s bílou náprsenkou, jehož životní náplní je vyžadovat Davidovu neustálou pozornost. A David ji s radostí uspokojuje. Jenže právě teď sedí u ranní kávy a prsty si pohrává s přehnutým kouskem papíru, který po probuzení našel v kuchyni na stole.

Na vzkazu je hnědou propiskou napsané jeho jméno. Neobvyklá barva, ale o to nápaditější. Musela ho tu nechat Florence. Obvykle komunikují přes chat v aplikaci, tak klidně mohla napsat tam. Ale neudělala to. Věnovala čas tomu, aby vzkaz napsala ručně. To ho potěšilo. Ale proč zrovna dneska? Nemůže přece vědět, že dnes je výjimečný den. Tedy pokud se o tom včera omylem nezmněl.

Očividně nespokojený Kreskin stepuje na zadních a předními tlapkami se opírá o Davidovo stehno. David jemně uchopí vzkaz prsty obou rukou a otevře ho. Jen tři slova:

Kdybys mě potřeboval.

A telefonní číslo. Nahlas ho přečte psovi, kterého tím nikterak nehromí.

„Nemůžeš se na ni zlobit, že neví, co je dnes za den,“ chlácholí ho David, „Florence je uznávaná právnička. Její čas je tak drahocenný, že ho nezhazuje jen tak s někým. A takové ženy obyčejným smrtelníkům svůj telefon nedávají. A přesto...“

A přesto ho teď drží v ruce. Telefon na Florence, která ho v noci, když měl zlý sen, utěšovala. Florence, která se ráno beze slova vytratila.

Kdybys mě potřeboval.

Kreskin zostra vyštěkne, což lze interpretovat jako potřebu se vyvenčit nebo opovržení jeho filozofováním.

„Chceš ven, vid?“ reaguje David a vzkaz odloží.

Psík začne poskakovat po podlaze jako hopík a jeho útrpný výraz se změnil v pohled „pokud okamžitě nevyrazíme, odnesou to tvoje polštářky na gauči“.

„Musím se nejdřív obléct,“ vysvětluje David Kreskinovi, „nechceme přece nikoho vyděsit.“

Jako programátor pracuje David většinu týdne z domova, což znamená, že Kreskin si užívá dlouhých procházek. A také to, že David stráví většinu dne v županu. Kreskin přestane poskakovat a znovu vztekle vyštěkne, načež cupitá do předsíně pro vodítko, aby vše uspíšil. David si jde zatím do ložnice obléknout kalhoty a tričko. Zaslechl, jak se v pět ráno Florence před odchodem sprchovala, ale sám je ještě upocený z noční můry.

V předsíni už čeká Kreskin s vodítkem v tlamě. David otevře dveře a ucítí ve tváři podzimní chlad. Kreskin jako střelený vyrazí k trávníku. Když za sebou David zamyká, zazvoní mu mobil. Nasadí si do uší airpody a namíří si to do centra Vallentuny.

„Haló, tady David,“ zvedne telefon.

„Ahoj, Davide. Tady Ellen.“

David se na pár vteřin odmlčí. Věděl, že zavolá. Přesto ho její hlas rozhodí. Zhluboka se nadechne.

„Ahoj, Ellen,“ odpoví a snaží se znít jako by nic.

Jeho matka vždycky nesnášela, když ji oslovoval mami. Co si pamatuje, tak odjakživa vyžadovala, aby jí říkal jménem. „Jsem osoba, ne funkce.“ Takhle mu jednou vysvětlila důvod. Je to jedna z jeho prvních vzpomínek. Právě začal chodit do sedmé třídy.

„Tak všechno nejlepsi, Davide,“ prohodí suše. „Další rok.“

„Díky.“

Oba se znovu odmlčí. Kreskin na vodítku začne tahat, a tak David zrychlí krok. Podívá se na hodinky. Osmá pryč. V pekárně už budou mít otevřeno.

„Nic víc?“ zeptá se po chvíli. „Ty nechceš vědět, co jsem poslední dobou dělal, jak to jde v práci nebo tak?“

„A proč bych měla?“ odpoví jeho matka.

Zní upřímně překvapeně. Netuší, proč doufal, že tentokrát by to mohlo být jiné. Jejich vztah byl odjakživa omezený jen na ty nejnnutnější zdvořilosti a on už se dávno zatvrdil, aby ho její neschopnost vyjadřovat city, nebo dokonce zájem, nezraňovala. Stejně si ale přeje, aby to alespoň jednou bylo jinak. Aby řekla: *Ahoj Davide, jsem tvoje máma a mám tě ráda, můj jediný synu.* Ale to si rovnou může přát světový mír nebo důkaz existence jednorožců. Je přesvědčen o tom, že máma trpí nějakou diagnózou, která by se měla léčit. Chvilíčku zvažuje, že zmíní e-mail z dnešní noci, v němž někdo chtěl probírat osobní věci související s ní. Ale je mu jasné, že by ji to nezajímalo.

„Ale, to mě jen tak napadlo,“ odpoví nakonec. „Díky, žes zavolala.“

O chvíli později vejde s Kreskinem do pekárny Vallentuna Konditori. Čerstvé pečivo ve skleněných vitrínách nádherně voní. Kromě pár čilých důchodců, kteří už posedávají u stolků se svými šálky kávy, jsou tu s psíkem sami.

„Dal bych si tenhle cupcake s čokoládou a růžovou polevou,“ řekne dívka za pultem a ukáže na dortík, který patrně obsahuje roční příjem cukru. „Mám dnes narozeniny.“

Než Florence otevře dveře advokátní kanceláře v ulici Linnégatan, zastaví se na schodišti. „Tapperová, Alhová, Siöövá“ stojí na mosazném štítku. Přejede nápis prsty a ucítí hloubku gravírování. Připomene si, aby byla vděčná a nebrala nic jako samozřejmost. Jmenovku na dveře dostala jako dárek od sourozenců. Možná zcela nechápou volbu její životní cesty, ale když na to přijde, vždycky ji podrží. Když otevřela vlastní advokátní kancelář, našlo se dost takových, co ji za zády pomlouvali. A nejen za zády. Překvapivě i kolegové z branže neskrývali svou nelibost. O výsměchu ani nemluvě.

Očividně jim nesedělo, že Florence ani trochu nezajímá golf, nevlastní ani jeden doutníkový humidor a ještě ke všemu není muž. Většina z nich se patrně domnívala, že své slabosti vykompenzuje minimálně dvěma způsobilejšími spoluvlastníky – tedy muži. O to větší byl šok, když se jejími partnery staly další dvě ženy, a aby toho nebylo málo, ohrožily několik větších advokátních kanceláří. Ještě teď se o tom v branži mluví. Všechno to ustála. Ale nebyla připravená na to, že největším kritikem bude její manžel. Zpočátku si namlouvala, že Graysonova nepřejícnost je výrazem jeho nejistoty, což bylo vlastně docela milé. Ve skutečnosti je absurdní, jak dlouho člověk dokáže lhát sám sobě, jen aby si udržel vztah.

Utře jmenovku rukávem saka. Je to její kancelář a vybojovala si ji. Ostatní můžou jít k čertu. Otevře a vejde do kanceláře. Kývne na koncipientku Jennifer, jež se mihne kolem s uspěchaným a přesto hrdým výrazem. Tak to má být. Pak se skoro srazí s Annou Alhovou, která přispěchá z druhé strany. Florence málem upustí tašku s koupeným obědem. Anna je poněkud zadýchaná a z jejího jinak perfektního drdolu se jí uvolnil pramínek vlasů.

„Kam ten spěch?“ reaguje Florence a usměje se.

„To víš, meeting na Zoomu s Londýnem se protáhl, Britové jsou po ránu nabití energií, takže jdu pozdě na další online meeting a...“

Anna se zarazí a prohlédne si Florence odshora dolů. Pohledem se zastaví u lehce pomačkané košile pod sakem.

„Někdo včera nespál doma,“ komentuje zjištění tou nejhezčí finskou švédštinou, jakou kdy Florence slyšela. „V kanclu mám parní žehličku, kdybys potřebovala.“

Jamela Siöövá, třetí spoluvlastnice, se vykloní ze dveří s telefonem u ucha. Významně na Florence pohlédne, zvedne obočí a ukáže palec nahoru. Florence se rozesměje. Pokud někdy bude pochybovat nad svým rozhodnutím, jak vést advokátní kancelář, stačí se podívat na Annu a Jamelu a hned je jí jasné, že udělala dobře. Muži ať si trhnou. Zvládá to skvěle i bez nich.

„Díky,“ odpoví Anně, „ale dneska žádné schůzky nemám.“

„Možná ne v reálném životě,“ připomene jí Anna, „ale jsi na řadě se živým vysíláním na Instagramu.“

Florence obrátí oči v sloup. Úplně na to zapomněla. Každý týden na Instagramu odpovídají na otázky kolegů i studentů. Sledovanost pořadu předčila jejich očekávání. A dneska ho má moderovat právě Florence.

„Čí to byl nápad, že musíme vysílat na sociálních sítích?“ povzdechne si Florence.

„No přece tvůj,“ ušklíbne se Anna. „Nastav si kameru z větší vzdálenosti. Ještě že nemáš další schůzky.“

„Když je řeč o schůzkách, nespěchala jsi právě na jednu?“

Anna vytřeští oči, tiše zakleje a zmizí ve své kanceláři. Florence si jde do kuchyně pro kafe a cestou jí cinkne esemeska. Philomena jí připomíná Adamovu nedělní oslavu. Jako kdyby Florence mohla zapomenout na jeho desáté narozeniny. Ani náhodou. Svěho synovce přímo zbožňuje. Jen nechápe, že už mu bude deset. Utíká to tak rychle. Dárek už má zabalený, stačí ho jen darovat tomu nejmilejšímu chlapci, kterého zná.

Než dojde do kuchyně, přihodí obálku pro Graysona k hromádce pošty k odeslání.

Během placení v pekárně přijde Davidovi esemeska od Sakury.

*Všechno nejlepší. Stav se! Homeoffice je na narozeninový kafičko
s nejlepší kámoškou jako dělaný!*

David se usměje. Vzpomněla si. Sakura byla první, koho poznal, když se přestěhoval ze Smálandu. Ale i dlouholetá přátelství mohou pokulhávat, nehledě na to, jak blízko sebe bydlíte. Se Sakurou se už pár měsíců neviděli. Jako novopečená maminka má jiné starosti. Ale potěšilo ho, že si vzpomněla.

„Víte co, vezmu si dva,“ řekne dívce za kasou. „Ehm, tak rovnou tři, s sebou.“

Royovi je sice jen pár měsíců, ale podle Davida by měl taky jeden dostat. Když už má ty narozeniny. S krabicí opět vyjde na chladný ranní vzduch.

„Půjdeme k Sakuře,“ vysvětluje Kreskinovi, „ale je to kus cesty, zvládneš to?“

Kreskin si odfrkne a jakmile uslyší Sakuřino jméno, začne na vodítku tahat. Kdyby mohl, tak Davida bez mrknutí oka za Sakuru vymění.

„Ty jsi taková malinkatá děvka,“ prohodí David a procházející pár důchodců mu věnuje opovrhlivý pohled.

Kreskinovi se na zlomek vteřiny objeví ve tváři zahanbený výraz, načež začne znovu tahat za vodítko.

Sakura bydlí v modrém dřevěném domku ve vilové čtvrti, kde většínu trávníků zdobí trampolíny a bazény. Její pozemek se vymyká upravenou japonskou zahradou. Ale podle Davida budou pečlivě naaran-

žované kameny a dekorace na škodu, až se Roy začne sám pohybovat. Chvilí trvá, než Sakura otevře.

„Bože, vypadáš fakt staře,“ poznamená Sakura a zachichotá se. „Radši si jdi sednout. Kreskine, svoji hračku máš pod gaučem.“

„Taky tě rád vidím,“ utrousí David a vejde dovnitř.

Automaticky zvedne Kreskina, který by si to jinak namířil do obýváku, a očistí mu tlapky ručníkem, který mu Sakura podá. Pak teprve může pes odběhnout.

„Měla jsem pro tebe narozeninový dort,“ řekne Sakura. „Nevěřil bys, kolik toho stihneš, když celé noci nespíš.“

Usměje se, ale kruhy pod jejíma očima nelze přehlédnout.

„Měla?“

„Dokud jsem ho nepostavila pět metrů od Roye. Ale někde jsem slyšela, že smetana je skvělá na pokožku. Jen jsem se odběhla převléknout z županu a on se zatím upatlal od hlavy až k patě. Usnul chvilíčku předtím, než jsi přišel.“

„Naštěstí mám plán B,“ odvětlí David a zvedne krabici.

Nemůže si nevšimnout, že Sakura je ještě v županu.

„Liv je na pracovní cestě,“ vyhrkne, jako by odpovídala na jeho nevyřčenou otázku. „Vrátí se až ráno. Asi je to tak lepší.“

Sakura s Liv měly vždycky bouřlivý vztah, ale David si myslel, že se to s příchodem dítěte zlepší. A je to přesně naopak. Roy je nestmelil tak, jak doufaly. Ukázalo se, že péče o dítě je další doménou, v níž mají obě radikálně odlišné názory.

David jde do kuchyně a nalije Kreskinovi vodu. Když se vrátí do obýváku, Kreskin už na koberci spokojeně žužlá hračku. Sakura už mu připravila čaj do čajové sklenice. I z její sklenice stoupá pára. Když se Sakuřina rodina přestěhovala do Švédska, nevzala si s sebou nic ze svých japonských zvyků, kromě tohoto. Nezná nikoho, kdo pije čaj jako Sakura.

„Jak se mají rodiče?“ zeptá se a postaví krabici s cupcaky na konferenční stůlek.

Otevře ji a nabízí Sakuře. Ta se si skepticky prohlíží růžovou polevu, ale pak se zakousne.

„Víš jak,“ odpoví s plnou pusou, „radši by přišli o ruce, než aby přiznali, že stárnou.“

„Takže furt chodí na jógu a jezdí na golfové zájezdy do Peru?“ zeptá se a posadí se na gauč.

Fouká do horkého čaje, v němž plave květ svinutý do kuličky. Ví, že jakmile se květ plně otevře, rozvine se i jasmínová chuť. Ale nikam nepospíchá. Dokud to půjde, rád si se Sakurou posedí v jejím každodenním chaosu.

„A jak hodláš trávit svůj důchod ty?“ opáčí. „Je na čase o tom začít uvažovat, když už ti je pětatřicet.“

„Vtipný.“

Sakura odloží rozjedený cupcake na stůl a vytáhne úhledně zabalенý dárek, který měla položený za zády.

„Všechno nejlepší, starochu.“

Vezme si krabici a zatřepe s ní. Povědomě to v ní zachrastí.

„Budu hádat,“ usměje se. „Další puzzle.“

„Jak jsem řekla, musíš se v důchodu něčím zabavit. Víš, jak dlouho se známe?“

„Od gymplu,“ odpoví David a rozbaluje dárek. „Takže... Jéžíš. Už devatenáct let.“

Rozbalí puzzle, jak předpokládal. Na předloze je plakát z filmu *2001: Vesmírná odysea*. Sakura ho zná jako svoje boty.

„Devatenáct let,“ opakuje Sakura. „Víš, že mi na tobě záleží, a promiň, že to řeknu, ale... jsi šťastnej?“

„No jasně, mám přece narozeniny,“ odpoví a významně pozvedne svůj cupcake.

Ale ví, že Sakura ho nenechá uniknout tak snadno. A proto ji má opravdu rád. Protože nesnese povrchnosti.

„Někdy mám pocit, že žiju úplně obyčejný život,“ řekne David nakonec. „Víš jak, jako ostatní. Po gymplu tě zajímá filosofie, pak se staneš programátorem. Pracuješ. Koupíš si řadový domek. Prostě sled událostí. Ale jindy mám zase pocit, že... se život žije jinde. A že mi uniká. Ale tak to mají asi všichni.“

„Podle mě to není tolik o tom, co děláš, ale s kým to děláš,“ řekne Sakura zádumčivě.

„Ne, že bych to nezkoušel,“ odpoví. „Vzpomínáš na Annu? Byla skvělá, jen mi zapomněla říct, že je vdaná.“

To ho zdrtilo a vztahům se nějaký čas vyhýbal.

„Mám přece tebe a Antona,“ dodá ještě. „To mi stačí.“

„Davide, to s Annou bylo před dvěma lety,“ připomíná mu Sakura.

„Delší vztah jsi neměl od... Od rozchodu se Signe, ne?“

„Nemusíme vytahovat zrovna tuhle katastrofu,“ reaguje David.

„Přesně. Slyšel jsi někdy, že máš žít v přítomnosti? Možná jsi o tom někde četl.“

Sakura se najednou zarazí a zaposlouchá se. Pak se zase uvolní.

„Sorry, Roy se asi probudil,“ vysvětluje. „Podle mě je načase, aby sis někoho našel a pořídil si haranta.“

„Díky za dárek a pokus o dort, ale není náhodou kvetoucí čaj čínský?“ řekne a kývne na svou sklenici. „A ne japonský? Pokud se nepletu, tak je to Bai He Xian Zi, Božská lilie, ne?“

„Tak zaprvé, minusový body za povrchnost,“ odvětví Sakura, „a za druhé, neměň téma. Pořád mluvíme o tvých vztazích. Jestli jsi někoho měl.“

David si kousne do cupcaku. Nechutná mu. Měl koupit něco jiného.

„Jsem rád, že to se mnou vydržíte alespoň ty a Kreskin,“ odpoví, „a co ty s Liv?“

Sakura si povzdechne a zadívá se na dno své sklenice.

„Trefa,“ vzdechne.

Nikdy mu moc nešlo číst ve výrazech tváře, ale i přesto vidí její smutek.

„Skoro jsi to uhádl, je to Shuang Long Xi Zhu. Chutná o něco míň květinově.“

Florence stojí v kuchyni a mění filtr v jejích Moccamasteru. Mají samozřejmě i pákový kávovar od Sage. Je to skoro jako nepsaný zákon, že každá renomovaná advokátní kancelář ho musí mít. Ale žádná z nich se s ním nechce zdržovat, až na výjimky v podobě klientů se speciálními požadavky na kávu. Florence právě dokončila dopolední vysílání na sociálních sítích. O to, aby nikdy nedošla káva, se stará koncipientka Jennifer, ale ta má už tak práce nad hlavu. A když je potřeba, nemá Florence nic proti tomu, aby to udělala sama. Celý víkend sestavovala podklady k případu velkého odškodnění. Pokud nic nepokazí, její klient zaplatí o několik milionů méně, než požaduje poškozená strana. Trvalo skoro tři měsíce všechno připravit. Takže dvouminutovou mentální pauzu při výměně filtru jen ocení.

Náhle se z kanceláře opodál ozve Annin finsko-švédsky znějící hlas.

„Florence, drahoušku, mohla bys mi přinést složku se vzory smluv?“

Florence se zarazí s prstem na spínači překapávače. Drahoušku. To je jedno z jejích hesel, kterým signalizují, že něco není v pořádku. Samozřejmě, že mají i bezpečnostní systém, ale opatrnosti není nikdy nazbyt. V kanceláři se může stát ledacos, a v tom případě je na místě své kolegyně upozornit. Proto si vytvořily hesla ze slov, která by jinak nikdy nepoužily.

V případě použití slova „drahoušku“ signalizují, že mají nezvaného hosta nebo klienta, kterého se potřebují zbavit. Někoho, kdo se chová nevhodně, nebo schůzku, kterou se nedaří ukončit. Bohužel ho používají častěji, než by chtěly. Ale v mnoha případech je snazší vyprovodit cizího klienta než vlastního.

Dohodly se, že v závažnějších případech před slovo přidají „mega“, protože to by nikdy běžně nepoužily. Naštěstí to ještě nebylo potřeba.

ba. Ale Anna potřebuje pomoc, ať už s mega, nebo bez. Florence zmáčkne tlačítko překapávače a začne mluvit už cestou do Anniny kanceláře.

„Mimochodem, policie se chce zastavit dřív a projednat ten případ obtěžování,“ začne hlasitě a s rychlým krokem na chodbě popadne první složku, co jí přijde pod ruku, jako rekvizitu. „Chtějí přijít už teď, pokud... Ach, omlouvám se, netušila jsem, že máš schůzku.“

Zastaví se ve dveřích Anniny kanceláře a snaží se tvářit, že ji vyrušení mrzí. Anna stojí zády k oknu a naproti ní Carl Tjäder. Anna zastupuje jeho otce a Carl si usmyslel, že je jejich rodinnou právníčkou. Také se ji opakovaně snažil pozvat na drink. Teď se rukou dotýká její paže. Jakmile Florence zahlédne, rychle ji pustí a o krok ustoupí.

„Zdravím, Carle,“ řekne a usměje se tak chladně, jak jen umí. „Jak se vede otcí?“

„Výborně, díky,“ odpoví Carl a úsměv opětuje. „Právě jsem s Annou probíral možný nový případ, ale vypadá to, že toho máte hodně.“

„Pokud chcete, můžu se zeptat Jamely,“ nabídne mu Florence. „Osobně nemám kapacitu se věnovat ničemu dalšímu.“

„Ne, to je v pořádku, chtěl jsem se jen zastavit,“ odpoví a protáhne krk, až v něm zapraská. „Takže vy máte schůzku s policií?“

„Přesně tak, a máme bohužel zpoždění,“ odvětví Anna s úlevou. „Díky za složku, Florence.“

„Tak se uvidíme jindy, *ma fleur*,“ ukloní se Carl a odchází z kanceláře. „Až bude víc času.“

Florence se musí držet, aby se nezačala hihňat. Ale jen co za Carlem uslyší bouchnout dveře, vyprsknou obě smíchy.

„*Ma fleur*?“ opakuje Florence, „kolik mu je? Dvě stě?“

„Asi čtyřicet dva,“ upřesní Anna a směje se dál.

„Díky, že jsi přišla. Stejně si připadám hrozně, že jsem se ho nedokázala zbavit sama. A to jsem se snažila dvacet minut.“

Když se směje, je její finská švédština ještě znělejší.

„Někdy je lepší, když tu špinavou práci udělá někdo jiný,“ odpoví Florence a pokrčí rameny. „Udržíš si obchodní kontakt. Ale souhlasím, že je to náročné. Někteří klienti jsou zabeďněnci. *Ma fleur*.“

„Někteří muži zcela určitě,“ přikyvuje Anna.

Florence přesně ví, na co naráží. Když se nakonec s Graysonem před půl rokem rozvedla, začal hned spát s jinými. Očividně potřeboval zastup blondýn, aby se opět začal cítit jako muž. Podle něj byla Florence najednou odtažitá a frigidní. Jistě, a jeho problém s jejím úspěchem měl snad fungovat jako afrodisiakum. Asi si představoval, že na něj bude čekat doma s večeří. A podávat ji jen v zástěrce.

„Víš, na co mě chtěl Carl pozvat tentokrát?“ řekne Anna.

„Ne, neříkej to,“ poprosí Florence se zdviženým prstem, „nechci mít zas noční můry z představ, jak popíjí *Orgasmus*.“

„Tak tentokrát to bylo ještě horší,“ odvětlí Anna s naprostou vážností. „Navrhoval *Sex on the Beach*.“

Florence zděšeně vykulí oči. Pak se obě rozesmějí.

Po návratu od Sakury nasype David Kreskinovi granule. Zatímco se psík krmí, uklidí David dárek od Sakury do skříňky v předsíni. Pak si do kuchyně přinese notebook a otevře e-mail. Na kuchyňském stole pořád leží vzkaz od Florence. Vymaže pár nových spamů, přečte si otázky od kolegů a kontroluje, co dalšího přišlo. Kreskin, očividně nespokojen s velikostí denní porce, škrábe na kovovou misku.

„Sorry, kámo,“ řekne David, „víc nedostaneš. Víš, co říkala Louise. Na poslední kontrole ti skoro ani nenahmatala žebra.“

Jakmile psík zaslechne jméno veterinářky, nastraží uši, ale pořád se tváří nešťastně. Pravdou je, že začal přibírat. Louise, kterou Kreskin zbožňuje stejně jako Sakuru, vysvětlila, že neřešená nadváha může způsobit problémy s klouby a v horším případě i cukrovku. David netuší, co by si počal, kdyby onemocněl i Kreskin. Stačí, že je nemocný Johan. Kreskin nespokojeně pije a Davidovi je jasné, že schválně nacáká na podlahu víc než obvykle. Tohle stvoření zkrátka nelze nemilovat.

V příchozí poště objeví e-mail od Pauliny Mentzerové. Od té, co chtěla mluvit o jejich rodičích. Skoro na něj zapomněl, jako kdyby se mu to jen zdálo. Ale je to skutečné a v Davidovi začíná hlodat zvědavost. Mohl by zavolat mámě a zeptat se, jestli tu ženu nezná. Ale dneska už s Ellen mluvil a podruhé by to asi ani nezvedla. Ellen Lundová patrně matkou roku nikdy nebude. Stejně si je skoro jistý, že by mu nic neřekla, i kdyby věděla, o koho se jedná. O svém soukromí nikdy mluvit nechtěla.

Přečte si e-mail znovu.

Dobrý den, Davide,

neznáme se, ale tehdy ve Smålandu se znal můj otec s vaší matkou. Potřebovala bych se s vámi spojit a probrat, co se stalo, když jste byl malý. Chápu, pokud je to citlivé téma, ale přeci jen jde o naše rodiče. Byla jsem požádána, abych o tom s vámi promluvila. Omlouvám se, že nemůžu být konkrétnější. Nejlepší by bylo se spojit telefonicky. Zastihnete mě na níže uvedeném telefonu, nebo můžu zavolat já (v tom případě poprosím o telefonní číslo). Kdyby to nebylo důležité, nepsala bych vám. Doufám, že se spojíme co nejdříve.

S pozdravem

Paulina Mentzerová

Následuje telefonní číslo. Poprvé četl e-mail uprostřed noci. Navíc jen tak zběžně. Pamatoval si jen, že šlo o mámu. *Důležité, citlivé, naši rodiče, co nejdříve.* Nerad se ocitá v situacích, nad nimiž nemá kontrolu, byť si je vědom, že nejde o lichotivý povahový rys. Díky tomu je však výborným programátorem. Nic nesmí zůstat náhodě. Když vytváří zdrojový kód, musí kontrolovat, že fungují všechny proměnné. Paulinin e-mail obsahuje jen pár vět. Ale tolik proměnných, že neví, kde začít.

Kreskinovi už došlo, že víc pozornosti teď nezíská, a s nespokojeným odfrknutím zalehne do pelíšku. Volat Paulině vyloučí hned na začátku. Nemá ani jistotu, že opravdu existuje. Může jít o umělou inteligenci, která z něj jen vyláká telefon, a pak ho budou obtěžovat reklamní telefonáty z Velké Británie. Vyhledat její telefonní číslo se mu nepodařilo. Znamená to, že Paulina Mentzerová si nepřeje být dohledatelná. Nebo že neexistuje.

Ať už e-mail napsal kdokoliv, má pravdu v tom, že se neznají. A že Paulina o něm nic neví, protože jinak by věděla, že si z dětství nic nepamatuje. Ale to první se dá snadno změnit. David zadá do vyhledávače Google „Paulina Mentzerová“ a zobrazí se mu jen několik výsledků. Vyloučí osoby výrazně starší nebo mladší než on sám, protože jejich otcové by se stěží mohli znát s jeho matkou. A ty zbývající prohlédne na sociálních médiích a LinkedIn profilech za pár minut. Připadá si

trochu jako stalker. Ale je lepší mít jistotu. Navíc nikdo nevidí, co dělá. Žádné vodítko k osobě, která by mohla mít spojitost s jeho rodinou, nebo která by mohla e-mail odeslat, nenajde.

Smích z dětského hřiště před domem ho přiměje se podívat z okna. Několik dětí v nepromokavém oblečení po sobě na pískovišti hází hlínu a řičí smíchy. Davida napadne, jestli v jejich věku také dělal podobné věci. Nejspíš ano. Ale on i Johan už dávno vzdali snahu po tom pátrat. Koneckonců žije teď a ne v minulosti.

Znovu si projde e-mail. Usoudil, že Paulina Mentzerová je skutečná. Podívá se na hodinky. Teď už opravdu musí začít pracovat. Po obědě ho navíc čeká důležitý online meeting s pracovním týmem a na ten se musí soustředit. Paulině odepíše, že jí zavolá zítra dopoledne v deset hodin. Právě teď David pomáhá jedné webové platformě s kódováním platebního systému. Jde o internetovou službu nabízející předplatné vína. Nejde o nikterak záživnou práci, ale David měl i nudnější zakázky. Navíc od nich dostává testovací sady, takže doma vždycky mívá krabici s lahvemi výběrových vín. Včera si s Florence otevřeli portugalské červené ze začínající vinice v regionu Vinho Verde. Vínům moc nerozumí, ale tahle jsou kvalitnější než ta, která si běžně kupuje.

Ne že by na víně nějak záleželo. Když je Florence u něj, stejně se nedokáže soustředit na nic jiného. Nejen, že je krásná, má ty nejmodřejší oči, jaké kdy viděl, a postavu, z níž se mu tají dech, ale její osobnost mu učarovala už při prvním setkání. Domluvili si schůzku ve Villa Källhagen v Djurgårdenu, v restauraci s bílými ubrusy, kde se David cítil nesvůj. V obyčejné pizzerii by se cítil lépe. Ovšem s Florence na svůj pocit rychle zapomněl. Její zvučný smích se rozléhal kolem a jí bylo úplně jedno, nakolik je to nevhodné. Zdá se, že se jen tak něčeho v životě nezalekne. Davidův naprostý opak.

Dojde mu, že se před monitorem přihloupale usmívá a sraští čelo. Kde se tyhle myšlenky berou? Předpokladem jejich dohody je, že takhle přemýšlet nebudou. Kdyby věděla, že tu teď sedí a myslí na ni, svoje číslo by mu nenechala. Nelíbilo by se jí to.

Kdybys mě potřeboval.

Doprčic.

Paulina si znovu přečte krátkou odpověď od Davida Lunda. Jako kdyby to mohlo něco změnit. Píše, že jí zavolá zítra v deset. Bylo by lepší spolu mluvit hned. Než bude pozdě. Už to protahovala víc než dost. Navíc je tak vyčerpaná, že sotva stojí na nohou. Ale nezbyvá než čekat.

Zůstala zavřená v bytě celý den. Ale netuší, jestli to stačí. Popojde ke kuchyňskému oknu a zpoza zataženého závěsu se dívá ven. Hlasitě polkne. Muž, kterého předtím viděla na ulici, tam opět je. Sakra. Zrychleně dýchá a cítí, jak jí na čele raší krůpěje potu. Jak to, že už o tom vědí? Znovu si čte řádky mámina dopisu.

Jakmile se dozví, že jsi s Davidem Lundem mluvila – a že se to dozví – dojde jim, že víš všechno. Musíš to stihnout dřív, než na to přijdou. Protože po tobě půjdou.

Znovu vyhlédne zpoza závěsu. Muž dole si zapaluje cigaretu a dívá se směrem k domu a pohledem bloudí po fasádě. Očividně neví, kde přesně bydlí, tedy prozatím. Cítí se uvězněná jako pták v kleci.

S tímhle vlastně nemá nic společného.

Vůbec nic.

Do telefonátu s Davidem zbývá skoro celý den. Dvaadvacet hodin, než se jí uleví. Pak ať si s tím poradí sám. Ještě jednou se odhodlá nahlédnout za závěs. Z protějšího vchodu vyjde mladá žena. Muž tůpne cigaretu a žena ho letmo políbí. Ruku v ruce odcházejí od Paulinina domu. Planý poplach.

Celé by to mohla rozluštit sama. Už jen proto, aby pochopila, o co vlastně jde. Aby zjistila, jestli jí skutečně hrozí nebezpečí, a případně od koho. Kdyby ji alespoň matka v dopise výslovně nevarovala.

Počítej s tím, že oni ví, kdo jsi.

„Jak jsi to myslela, mami?“ pronese nahlas směrem k oknu.

Určitě tak postě ji napadne, že by všechno bylo jednodušší, kdyby jí matka vysvětlila, kdo si nepřeje, aby Davida Lunda kontaktovala. Paulina ani netuší, kolik jich může být.

Půjdou po tobě.

Co to znamená? Mají v úmyslu se vloupat k ní domů?

Otře si čelo rukávem a ten má okamžitě promočený od potu.

„Asi je dost hloupý nápad, abych zůstávala doma, že jo, mami?“ řekne.

Přejde do obýváku a vykoukne mezi závěsy. Místo odpovědi na svou otázku uvidí venku stát zrzku v květovaných šatech. Stojí u křižovatky jen deset metrů od Paulinina domu a telefonuje. Paulina je přesvědčena o tom, že tam stála, už když se dívala posledně.

Půjdou po tobě.

Musíš to stihnout dřív, než na to přijdou.

Zrzka pomalu přechází a stále telefonuje. Pak zmizí za rohem. Paulina si není jistá, ale zdálo se jí, že se ohlédla a podívala se směrem k domu.

Paulina si znovu otře čelo. Další pot. Jde do předsíně zkontrolovat, že dveře jsou zamčené a zajištěné bezpečnostním řetízkem. Zahlédne se v zrcadle a skoro se nepozná. Ten prázdný výraz ji vystraší. Už jen jeden den a všechno skončí. Jeden den a odváží se znovu plně nadechnout. Ví, že tohle bude nejdelší den jejího života.

„Všechno nejlepší,“ popřeje mu Johan a podává mu pečlivě zabalený dárek.

David se usměje. Modrý papír zdobí růžové a stříbrné puntíky a je převázaný žlutou stužkou. Není to poprvé, co ho napadne, jestli Johan vnímá barvy jinak než ostatní.

„Mockrát děkuju,“ odpoví David a skutečně to tak cítí.

Dárek hned rozbálí. Je v něm malý poznámkový blok.

Johan se na něj zadívá zpoza svých modrých brýlí a opře se do koženého křesla, které pod vahou jeho těla zapraská. Johan zešedivěl už krátce před padesátkou a v posledních letech získala stejný odstín i jeho pěstěná bradka. Přestože je Johan stejně starý jako Davidova matka, vypadá jako učebnicový obrázek starého psychologa. David ví, že to je záměr a že Johan používá fialový šampon. A proč ne. V jeho profesi je důležité působit důvěryhodně.

Johan povětšinou nosí zvláštní barevné kombinace. Dnes má fialovou košili, a dva rozepnuté knoflíčky dělají místo pro červenobílý kostkovaný šál, krémové kalhoty a sytě modré boty. V obroučkách modrých brýlí se odráží poslední paprsky slunce.

„Je to diář,“ vysvětluje Johan a kývne na dárek v Davidově ruce. „Víš, kdysi jsme museli všechno, co máme na práci, psát ručně. Pořád si myslím, že si to tak i snáze zapamatuješ. Navíc je diář mnohem elegantnější než ta tvoje aplikace.“

David se usměje a zabalí diář zpátky do papíru, aby se neponičil, než ho donese domů. Snaží se na Johanovi poznat, jestli má bolesti. V tomhle stádiu patrně ano. Ale Johan je čilý jako obvykle. Pokud ho trápí bolest, dokonale to skrývá. A David se ptát nehodlá. Ne-

může mu toho příliš nabídnout, ale může udělat jedno. Chovat se normálně.

Johan byl jeden z máminých blízkých přátel, ještě v Davidově dětství. To si samozřejmě nepamatuje, ale Johan mu to řekl. Znali se mnohem dříve, než David tušil, co psycholog vůbec je. Je součástí rodiny. Pro Davida je skoro jako otec. Než se David odstěhoval z domova, snažil se vypátrat, kdo je jeho biologický otec, ale jeho matka o tom odmítala mluvit. A Johan tu pro něj vždycky byl.

Když se David přestěhoval do Stockholmu, za nějaký čas tam přesídlil i Johan. S Ellen ztratil během let kontakt, ale o to víc se časem sblížili s Davidem. Někdo by možná mohl namítat, že Johan je příliš blízká osoba, aby mohl být Davidovým terapeutem, a že by bylo lepší mít někoho neutrálního, ale David mu naprosto důvěřuje.

I proto je tak náročné ho vídat za takových okolností.

Když ví, jak moc je nemocný.

„Takže. Chceš dnes mluvit o něčem konkrétním?“ zeptá se Johan a dá si nohu přes nohu.

David zamrká, aby zahnal slzy, k nimž nikdy nemá daleko, když je u Johana, a zamyslí se nad otázkou. Chce mluvit o něčem konkrétním? Vlastně ještě pořád by chtěl mluvit o šoku, který měl, když mu Johan sdělil, že má před sebou jen pár měsíců života. Chtěl by se omluvit za to, že se choval jako dítě, že vykřikl, že se museli splést nebo zaměnit vzorky. Ale nic z toho neřekne. Každý truchlí po svém a Davidovi nikdy sdílení pocitů moc nešlo.

Navíc si myslí, že Johan ví, jak se cítí.

„Můžeme mluvit o tvém obraze,“ řekne nakonec David a kývne na zlatý rám za Johanovým stolem. „Je tvým záměrem děsit klienty?“

Johan pohlédne na obraz spolu s ním. Jde o reprodukci olejové malby představující vousatého staršího muže, který drží za hrdlo mladíka s obnaženou hrudí. Vypadá to, že chlapec křičí a muž třímá dlouhý nůž, jako kdyby zamýšlel chlapce podříznout. Další mladík, taktéž do půli těla, jako by chtěl muži pomoci nebo ho zadržet, a zároveň ukazuje na něco, co David nevidí. Všechny obklopují stromy a celý děj je za soumraku. Přesto muže i oba chlapce ozařuje silné světlo shůry. Z nějakého důvodu je na obraze i ovce. Obraz na Davida působí dost znepokojivě.

„Aha, můj Caravaggio,“ odpoví Johan a usměje se. „Není samozřejmě pravý, jen zdařilá reprodukce. Představuje slavnou biblickou scénu, jak je Abraham požádán, aby obětoval svého syna Izáka na důkaz své víry v Boha.“

„No dobře, ale proč ho máš v kanceláři? Předpokládám, že něco symbolizuje? Jako třeba co se stane, když slepě věříme autoritám. Například svému psychologovi!“

„Au,“ odpoví Johan a zatváří se zrdceně. „Taková podpásovka.“

„Fakt to nechápu. Jsi to ty, ten muž s vousy a nožem?“

„Zajímavá interpretace,“ zamyslí se Johan a pohladí si vous. „Věř nebo ne, nesnažím se své klienty připravit o život. Ale pokud mě vidíš jako Abrahama, za koho na obraze se považuješ ty?“

„Nesnaž se mě dostat do nějaké psychologické pasti,“ řekne David s úsměvem. „Ne na moje narozeniny.“

„Upřímně řečeno, jsi na správné stopě. Zjišťuji, že od chvíle, co jsem sem obraz pověsil, se klienti často ztotožňují s různými postavami. Někteří se cítí jako Abraham, který je nucen něco obětovat. Ti sem často chodí, aby změnili nějaké negativní chování, což může být i děsivé, protože většinou je to jediné chování, které znají. Pokud se na Abrahama podíváš pořádně, uvidíš, že je ze své situace hluboce nešťastný.“

David si ho prohlíží a je to tak. Muž má mezi očima hluboké vrásky.

„Jiní vidí sebe sama jako Izáka, Abrahamova syna,“ pokračuje Johan. „Ti se cítí ve své situaci bezmocní. Jako kdyby jim někdo pod krkem držel nůž. Další se ztotožňují s Andělem Páně, který Abrahama v poslední chvíli zastaví. Ti často plývají energií při pomoci druhým. A pak jsou tu i tací, kteří se vyhýbají otázce tím, že se identifikují s jehnětem, které vidíš v rohu – což je vlastně zvíře, které je nakonec obětováno místo Izáka. Tím, že se snažili vyhnout své situaci, se paradoxně stanou obětním beránkem.“

„S Freudem by sis dokonale rozuměl,“ podotkne David. „Ale neodpověděl jsi, v kom vidíš sám sebe ty. Pokud vůbec.“

Johan se znovu zadívá na obraz.

„Já vlastně ještě nevím,“ odpoví s výrazem plným obdivu.

Podle Davida je obraz strašný.

„Při terapii se vždy najde něco, co je třeba obětovat, aby člověk došel k pravdě,“ řekne nakonec Johan s pohledem na obraz. „Tu oběť může představovat hrdost. Zkreslený obraz o sobě samém. A především komfortní zóna. Terapie může být drsná. Caravaggio mi to připomíná. A nemysli si, že jsem zapomněl, že jsi ještě neodpověděl na mou otázku.“

Ale David skoro zapomněl.

„Myslíš, jestli chci mluvit o něčem konkrétním?“ zeptá se David. „Spíš jako obvykle.“

Rozhodl se, že e-mail od Pauliny nezmíní. Ať si Caravaggio říká, co chce, tohle tajemství zatím není připraven obětovat. Johan z náprsní kapsy vytáhne kapesník a zakašle do něj, aniž by z Davida spustil oči.

„A jak to pokračuje?“ zeptá se pak. „To obvyklé?“

David pokrčí rameny a pohlédne z okna. Johan má ordinaci v Södermalmu, takže z Vallentuny je to celkem kus cesty. Ale ten výhled stojí za to. Pod nimi se rozprostírá záliv Riddarfjärden a na vodní hladinu září skrze mraky slunce.

„Myslíš spánek? Stilnox zabírá, jen nesmím zapomínat.“

„Začal jsi zanedbávat pravidelné užívání léků?“ zeptá se Johan překvapeně. „To nezní dobře. Je třeba, abys každý večer bral dvě tablety. Nechceš přece, aby se vrátily úzkosti a nespavost, že ne? Ani noční děsy.“

Mile se na Davida usměje.

„Dobře, mami.“

„Záleží mi na tobě a vím, jak špatně se cítíš, když je nebereš.“

„Já jen... už si ani nevzpomínám na dobu, kdy jsem nebral nějaké prášky,“ řekne David a obrátí hlavu od okna zpět. „Nemůžu je přece brát do konce života.“

Ví, že lidé běžně berou různé druhy léků. Připadá mu, že většina. Ale pokaždé, když si ho má vzít, mu to připomene, že je v jeho životě něco, nad čím nemá kontrolu. A ten pocit nesnáší.

„Záleží na tom, jestli chceš spát, nebo ne,“ odpoví Johan a zkoumavě se na něj zadívá. „Ten zlý sen se vrátil, že je to tak?“

David si povzdechne.

„Už jsem si myslel, že nadobro odezněl. Ale máš pravdu, včera v noci jsem ho měl znovu.“

„Pověz mi o něm,“ pobídne ho Johan a zvedne ruku na znamení, aby ho David nepřerušoval. „Už jsem dlouho neslyšel, že by se ti zdál. Měl jsem za to, že už ses ho zbavil. Pověz mi tedy, co se ti v noci zdálo.“

David klesne do křesla, v němž zapraská, a olízne si rty. Pak zavře oči.

„Byl stejný jako vždycky,“ začne. „V tom snu byla noc a já jsem utíkal přes ohromnou louku. Někdy přes ni běžím sám, ale tentokrát se mnou běžel ještě někdo. Občas to tak je. Nikdy ale nevidím, kdo to je. Jediné, co vím, je, že běžím nebo běžíme, abychom si zachránili život. Musíme doběhnout až na konec louky. Tam budeme v bezpečí. Tohle už přece víš.“

„A někdo vás pronásleduje?“

„Přesně tak. Ale nevím kdo. Nevím ani, proč utíkám, vím jen, že mám příšerný strach. A je tma. Někdo na nás volá, ale neslyším, co říká. Pokud nás chytí, stane se něco strašného.“

„A jak ten sen skončil tentokrát?“

David otevře oči a podívá se na Johana, který se k němu mezitím naklonil. Odraz světla z jeho brýlí se na stěně posunul o kousek blíž.

„Jako vždycky,“ odpoví David. „Nikdy se nedostanu na konec. Člověk by si myslel, že za ty roky, co se mi ten sen zdává, se to může změnit. A ono ne. Ať utíkám sebery chleji, ten, kdo mě honí, mě vždycky dostane. Pak se probudím s pachutí krve v ústech a celý propocený.“

„Ještě než stihneš zahlédnout toho, kdo tě pronásledoval,“ doplní Johan a pokývá hlavou.

Pak si sundá brýle a prsty si zmáčkne kořen nosu.

„Rád bych ti pomohl. Ale během své psychologické kariéry jsem se s tak vytrvalou noční můrou ještě nesetkal. Jediné, co ti mohu poradit, je, abys pravidelně bral léky a dál chodil na terapii.“

„To je v pohodě,“ řekne David. „Už jsem si na to zvykl. A budu chodit dál, sen nesen. Nemůžeme radši mluvit o tobě? Jak... se ti vlastně daří?“

Jiskra v Johanových očích na okamžik zmizí. Náhle působí nenápadně, jako kdyby tam ani nebyl. Jako stín sebe sama. Pak se vzbudí a narovná se v zádech.

„Skvěle,“ odpoví, „ale nejsme tady od toho, abychom se bavili o mně. Jak to jde v práci?“